

Jordi Cervera Nogués

Dolmen

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2006

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2006-P-R-0208-0098

© del text: Jordi Cervera Nogués

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Jordi Cervera Nogués

Dolmen

*Rosa d'Or de la Pau de Poesia
Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2006

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2006-P-R-0208-0098

El poemari *Dolmen*, de Jordi Ver-
vera Nogués fou guardonat amb la
Rosa d'Or de la Pau al xxx Premi de
Poesia dels Premis Castellitx 2006.
En foren jurats, Pere Fullana Puigser-
ver, Gabriel Janer Manila i Pere Mu-
let Cerdà.

Dolmen

OI - ANATOMIA

El fred vindria a ser l'aigua i la resclosa,
frec subtil d'una aranya pel tel blau de la bassa,
picotejar de moixó al llot íntim de la vergonya,
contacte que ens amara i mercadeja.
Ven l'estoig florent i rosegat
d'aquesta fusta mullada que ens encrostonava,
que embolcalla la nit de pedra
l'apunt fugaç de la lluna que ens arrossega,
que esmicola la voluntat dels cossos àgils,
el perjuri de la natura elèctrica,
el símbol fossilitzat de la lògica que no perdura
i ens comprarem una cambra fosca
des d'on fer degotar els tolls de la felicitat
al basal discret de les propines.
L'epíleg serà només la font freda que no raja
i l'anatomia contumaç del teu cos
retallant amb avidesa devoradora
aquesta closca de suro que m'arrebossa
mentre m'aïlla de qualsevol oreig hostil
i em fa fràgil com l'alè fugisser d'un cucut.

02 - ALLAU

Deixo el reflex de la fugida canalla
penjat al mar de l'abeurador,
l'instant perdut que m'aclapara
és només una fulla de plàtan caient a terra,
traçant l'allau absurd d'un abisme
que baixa, a poc a poc, sense vergonya,
com el teló dels teatres malendregats
on encara s'estrenen els drames necessaris
d'aquesta vida mancomunada i discreta.

Dolmen

03 - TACA

Hi ha una taca menuda
a l'escorça del garrofer.
És el llamp, l'urpa del tigre
l'esgarrinxada d'un esbarzer,
la fera que ens devora,
que arrenca la pell,
tatua l'espera,
emmarca l'oblit,
aquesta mort petita i repetida
que m'ataca cada matí,
quan se'm fonen els ploms de la vida
i tu encara no arribes per donar-me
un bon dia blau, atònit i rialler.

04 - DESTRAL

Em faig de fusta,
de pi,
d'abet,
d'escorça,
de roure,
de suro,
d'alzina.
Em moro
a morts petites,
a cops de destral.

05 - FÒSSILS

Anar xuclant les rutes del passat
engolir d'una glopada l'excepció,
aquell miracle que reviu la diferència,
els records que fan mal,
impactes petits, malgirbats,
com les llavors d'un lledoner,
projectils de l'atzar compacte,
dibuixant paràboles efímeres,
moments que ens capturen
sense possibilitat de fugida,
com una gota llefiscosa
feta de resina de pi pinyoner,
una bossa que ens amalgama,
ens empresona, ens solidifica
i ens fa fòssils per sempre més.

o6 – VÍSCERES

Caminals desballestats,
de quin dels set inferns venim?
Buscarem entre les vísceres d'un peix
la remor de viatges humits
esventrada a cops de ganivet;
de fons, bramarà un felí,
aixecarà el clam indemne,
aquell brogit orc de la consciència
que encara ens rossega les entranyes.

o8 - CEMENTIRI

Cementiri de plata vella,
gelor obedient i amagadissa,
compartida amb els desassossecs desnonats
de la cendra tèbia, l'herba seca
i aquesta foguera encara menuda
que serà el fum bellugadís
que fondrà les llunes amargues,
bàlsam erràtic amb un lladruc de gos
gelat de fred, vestit de molsa,
que vigila l'ombra d'un arbre
que es va movent dins els cercles lents
del solstici que s'allargassa
a cada tarda nova que anem sumant
als calendaris arrufats de l'espina.

09 - CORDILLS

Els anys són garrofers,
bèsties incontenibles i centenàries
que cavalquen al fons dels teus ulls,
que dibuixen camins de terra desesperada,
línies que fereixen els fils de l'aigua
i tanquen les urgències de la memòria
amb els cordills contaminats de l'oblit.

10 - CORRUA

Em cal el fil de silenci que et concreti,
la corrua d'insectes inquiets
que em porti al bassiot necessari,
aigua plena d'evidències
de diumenges, de dijous
i d'algun dimecres extraviat,
calendari humit, banal, tèrbol
que conserva un trosset de cel
amb cirrus blanquinosos
enganxats amb l'engrut de l'apatia.
Ja no puc apedaçar-me més
i potser per això
permeto que les hores es fonguin
com una copa de xocolata amarga.

Dolmen

II - EL FRED

El fred pot ser un esquitx d'aigua salada,
la punxada d'un hivern que mercadeja
l'olor de la fusta mullada,
amarada d'anys, de petroli i de vergonya.

El fred podria ser trepitjar la fulla despenjada
l'espina que s'encrostonava, que s'arrossega,
l'apunt lleuger, el traç que s'esmicola.

El fred podria ser veure't, ciutat marina,
mirar-te a contrallum,
sentir el crit i l'afalac,
el murmuri, la paraula, el bram,
la voluntat, el record i la mentida.

El fred podria ser el degoteig de l'ahir,
aquell passat que se'ns desfà als dits,
l'anatomia contumaç del desig
les ganes d'explorar la geografia del teu cos.

El fred podria ser un tros de suro que navega,
la xarxa que m'aïlla i em desvetlla, el vent subtil,
un reflex canalla a la pell de les onades,
el drama de veure com la vida ens tatua els ulls
amb la tintura rovellada dels abismes.

El fred podria ser la frau d'un mar amic,
el desig de mancomunar-se amb el buit,

aquell oblit que és la mort petita, el no-res,
l'esgarrapada de la mandra persistent
a l'escorça malgirbada de l'atzar.

El fred podria ser la pedra vella que guaita
o els moixons que, com projectils efímers,
s'estavellen contra els somnis invertebrats
mentre les gavines espigolen la realitat
amb gana endarrerida i compacta.

El fred podria ser engolir d'una glopada
les excepcions que marquen la diferència,
la particularitat que ens solidifica la culpa
i dibuixa el camí esponjós de la fugida.

El fred podria ser una bossa de plàstic usada
amb les vísceres d'un peix lluent,
interioritats d'una ruta humida i blava
que sovint fa mandra recordar.

El fred podria ser també escapolir-se mar enllà,
pentinar mars amics amb la clenxa al costat
escuma tèbia i amagadissa, engrut de quitrà
que juga a enganyar. Ara pares tu i jo m'amago!

O, qui sap, potser el fred només és el teu record,
bàlsam incontenible de memòries urgents
que em tanca amb fils d'aigua salada
les ferides més diabòliques de l'oblit concret.

Dolmen

12 - DOLMEN

Turons de vent i terres salvatges,
la fugida i un grapat de petxines buides
escampades entre els herbots malcriats,
és només la imatge del dilema.
Regnen els records amuntegats
com aquestes pedres exactes i silents,
cicatris del temps i de la lògica,
claredat de l'aire que va xiulant
fosques infinites, cels eixuts
en aquest paratge que s'unta
amb l'existir embriac
d'un grapat de camins creuats
que es troben en la fita del dubte.
Seguirem la senda de l'abisme
mentre el dolmen domat
ens esguerra el somni de perdre'ns,
de capbussar-nos, neguitosos,
maldestres i esquius,
en un mar d'eterns retorns vegetals.

